

Z TERASY

str. 83

[-POD SCHODY-]

čtěte na straně 91

PROTEKLO STŘECHOU

... str. 91

DENÍK DĚTSKÉ SCÉNY

číslo · 6

čtvrtek · 19. června 2003

[· T R U T N O V ·]

[-DVORANA-]

Co všechno by měl umět člověk, který se věnuje divadlu?

Smysl pro humor a pro improvizaci.

Aneta, 11 let

Měl by umět spolupracovat.

Jana, 12 let

Trpělivost, protože všechno nejde hned.

Petra, 11 let

Artikulovat, improvizovat, nebát se ztrapnit, vžit se do hry, měl by mít dobrý pohyb po jevišti, velkou slovní zásobu,

Děčínští v různém věku

Improvizovat, hrát si, dokázat být jako malé dítě, mít představivost, smysl pro humor, neměl by se bát, měl by chtít přinést něco divákům, měl by mít aspoň malé sebevědomí, umět spolupracovat, věřit si, měl by mít trpělivost nade vše.

Křížaly

Měl by hlavně chtít, a pak záleží na úrovni, na které ho chce dělat. Důležité je, že každý si v divadle nakonec najde to, co chce.

Fanda, 17 let

Když jsem začínala, neuměla jsem nic. Ale asi by měl znát pravidla chování na jevišti, správně artikulovat, mluvit nahlas.

Měl by mít na paměti, že divadlo je věc předem domluvená.

A měl by umět spolupracovat a zachraňovat, když se něco nedaří.

Mája, 19 let a Natálie, 13 let

Měl by umět mluvit, chodit, hýbat rukama a nohama a měl by mít nějakou osobnost.

Anonym, 15 let

Měl by to dělat z radosti a vžit se do toho.

Aneta, 13 let

Neměl by se bát vystoupit před lidma a měl by s nima umět komunikovat.

Renata, 12 let

Neměl by se bát a měl by si umět říct – jednou to zkazím, nevádí, už se to nedá vrátit. A nic si z toho nedělat.

Martina, 12 let

Neměl by mít velkou trému a mělo by ho to bavit. Měl by se o to zajímat. Měl by se snažit tolik, aby mu to šlo, někam ho vzali a nedělal to zbytečně.

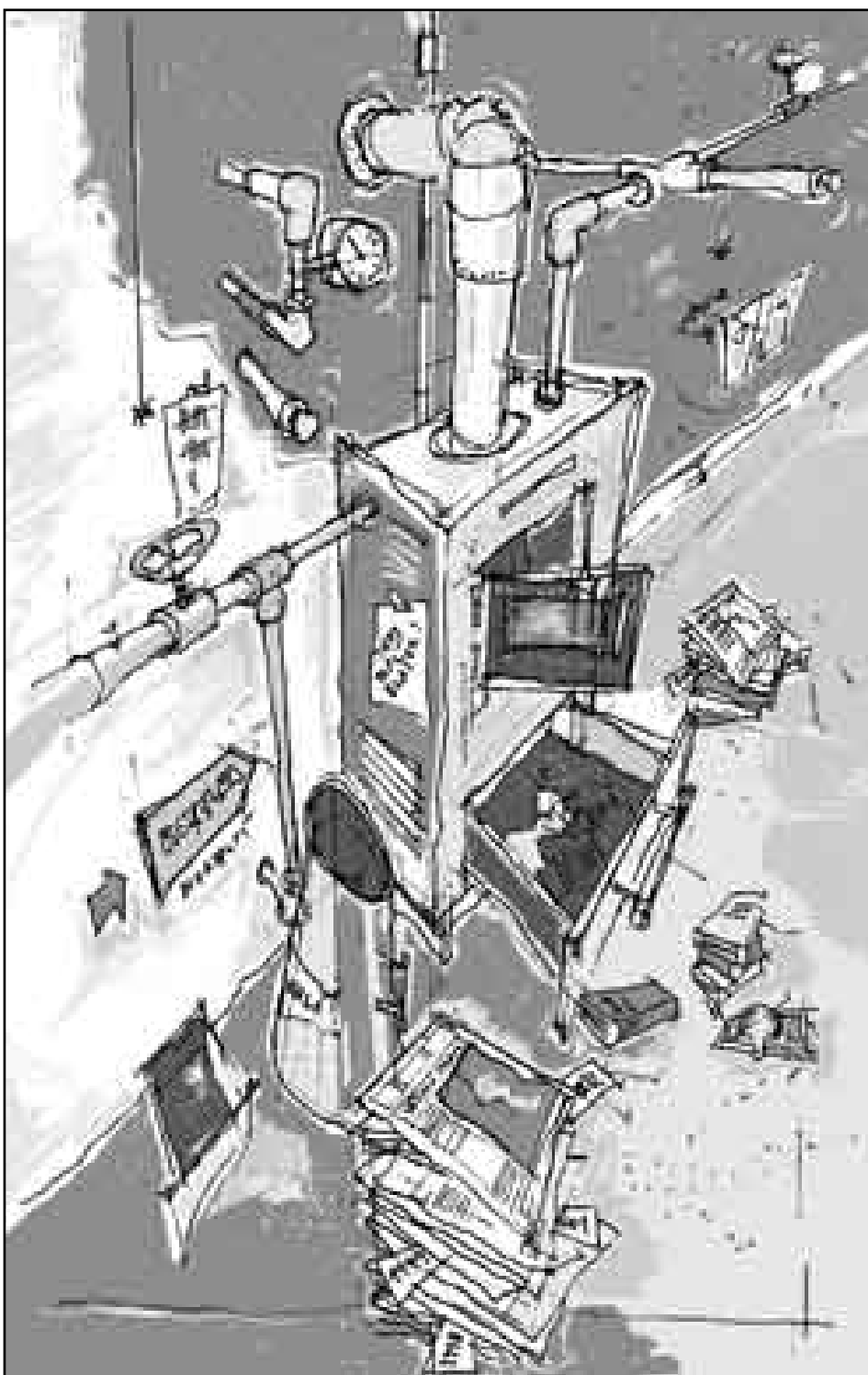
Roman, 13 let

Hrát, mít fantazii, mít nadání. Měl by si umět vyhrát se svou rolí. A něco mít v sobě. Nadání – není podmínkou, ale je to lepší

Maruška, 15 let a Nikola, 15 let

Měl by mít talent. Umět to prožívat. Mít dobrou výslovnost, aby mu bylo rozumět. Musí umět mluvit hodně nahlas.

Pavla, Zuzka, 15 let

[- VE VÝTAHU -]

[- SALÓN -]

Poslední diskusní fórum v malém sále MěÚ bylo poznamenáno únavou seminaristů i lektorského sboru, a také odjezdy některých seminaristů i souborů. Profídlly obsazené židle, zatímco atmosféra zhoustla a ztěžkla.

Jelikož se účastníci scházeli poněkud liknavě, zahájil povídání Peter Janků, který připomenul fakt, že výstup z této debaty není výstupem jediným. O představeních píše Jaroslav Provozník do Deníku Dětské scény, vedoucí souborů se účastní interní debaty s lektorským sborem a o představeních se mluví i na dětských diskusních klubech. Proto nevadí, že při veřejné debatě nejsou pojmenovány všechny aspekty inscenace a rozebrány všechny detaily. Soubor tak čerpá zpětnou vazbu na své představení ze 4 výstupů, ostatní pak ze tří, které jsou uveřejněny v Deníku. Teprve pak dostala slovo Jiřina Lhotská, předsedkyně lektorského sboru a moderátorka diskusního klubu pro dospělé účastníky a zahájila debatu o prvním ze středních představení.

Divadélko Růžek České Budějovice -Emisar

Vedoucí Divadélka Růžek České Budějovice Alena Vitáčková

Divadélko Růžek je dětskou odnoží občanského sdružení Za rohem a existuje 6 let. Představení začalo vznikat asi před rokem na letním táboře jako rozloučení se staršími, zakládajícími, členy souboru. Předlohu dostali od vedoucí.

Seminář: představení se líbilo, bylo čisté v prostředcích, děti byly dost připravené. Velmi se líbil Pes, který odpovídal provedením poetice Bradburého textu, líbila se nemocná dívka – především její hra s rukama. Problém byl v konci – zdálo se dívce o Psovi a slečně Haightové? Nebo Pes našel hrob slečny Haightové, vyhrabal ji a oživil? Nebo dokonce dívka zemřela a setkala se svými mrtvými?

Lektoři: nešlo o citové vydírání, a to bylo dobré. Skrze hru děvčátka divák pochopil, že byla nemocná. Dobře se pracovalo s jevištním prostorem a mluvou. Aktuálním problémem byl samota, hledání přítele v mezní situaci, kdy je to vlastně nemožné. Přesto se objevily některé problémy – kdo je slečna Haightová? Jaký je vztah mezi matkou a dcerou? Jaká je matka? Co má dívka za chorobu, jde o něco běžného (chřipka) nebo je to nemoc směřující k smrti? Samotný závěr si také nese problém – stínohra není příliš čitelná, odvádí nás jinam, ruka s náramkem symbolizuje smrt dívky?

Diskuse: Pes byl zajímavý, ale jeho stylizace nefunguje úplně stoprocentně. Některé situace na jevišti nepůsobí věrohodně, tam, kde děti plní zcela konkrétní úkoly, ano (např. tam, kde učí maminka dívku plést). Maminka se chovala tak, že jsem měla pocit, že může mít i spolupodíl na nemoci dítěte. Měla sice snahu se dítěti přiblížit, ale neohrabané. Nabízí to tak jinou cestu čtení, protože v předloze je, že maminka je přísná, jelikož jde o život. (Paní vedoucí připomněla, že výklad souboru je takový: Maminka je pro dívku „Martanem“, vůbec si nerozumějí, tak jak je to v tomto období běžné) Je pro příběh vztah mezi matkou a dcerou důležitý? Mělo by to podpořit příběh. Jak jsou aktéři staří? (Odpověď vedoucí: nemocná 13, Pes 14, matka 17, Haightová 19)

Křížaly při ZUŠ Klatovy – Z deníku Kate Colemanové

Vedoucí: skupinu tvoří 12 dětí ve věku 13-15 let, jedna z nich je sedmnáctiletá. V této sestavě se potkali v loňském roce. V době, kdy už se pracovalo

na produktu, přišly další 4 nové děti. Naše škola se přestěhovala jinam, prošli jsme cestu o tom, jaké jsou vlastně klatovské školy (podrobný popis této cesty najdete ve včerejším Deníku). Dvě děti ze souboru se setkaly se šikanou (včetně přeložení na jinou školu). O problému šikany se pak mluvilo ve škole, v rodině, na dramafáku. Postava Cate umožnila dětem s problémem se vyrovnat. Původně výstup směrem k produktu nezamýšleli. Pro děti to ale byla tečka za celou prací. Bylo to důležité pro děti, jejich vrstevníky i rodiče. Do představení se nám moc nechtělo také proto, že jsme viděli ostrovské provedení.

Seminář: předloha je typická svým humorným stylem, ale na něj představení rezignovalo. Vysvětlili jsme si to osobním zážitkem, téma bylo pro děti hodně důležité. Důležitost tématu nám potvrzovala i mlčící většina, která vytvářela ty bariéry pro Cate. Představení chyběl temporytmus, bylo v něm hodně pauz mezi scénami, replikami, tím se ztrácelo napětí, dramaticčnost. Většinu informací jsme se dozvěděli ze slov a ne z jednání. Příliš brzy je vše jasné. Živé obrazy stupňující se šikany utlumují dramaticčnost, ale možná to soubor tak chtěl. Tetička čtoucí deník působí odtaziť. Problematické byly kostýmy. Trička neevokují prestižní akademickou školu, ale běžné oblečení sehnanych komunit (trička s potiskem).

Lektoři: Zásadní problém je v adaptaci předlohy. Došlo k vyškrtnutí motivů, z nichž jsme se mohli dovědět důvody. Vše slouží k podtržení šikany jako formy násilí. Nevíme ale nic o problému, nevíme jaký k tomu mají vztah ostatní ve skupině. Vše důležité řekne tetička. Teta působí mile, příjemně – proč jí Cate nic neřekne? Kostým nevyovídá o povaze školy s tradicí a jménem. Inscenaci by pomohla zruční práce se světlem.

Diskuse: Zlo bylo odtrženo od schůdků, které k němu vedou, nebyla ukázána geneze šikany. Nevíme, jak se k tomu agresivně dostali. Protinázor tvrdil, že geneze šikany byla naznačena na vztahu ostatních členů skupiny ve chvílích, kdy běžely živé obrazy zvyšující se agrese. Po této myšlence se debata začala točit v kruhu natolik, že žádné nové téma již nepřinesla, proto jí dál už nebudu popisovat.

LDO ZUŠ Český Těšín – Svatební košile

O tomto představení se hovořilo až naposled proto, že vedoucí souboru nebyl přítomen (soubor odjížděl společně autobusem s dalším souborem). Proto též hodnocení nezačínalo slovy vedoucího souboru.

Lektoři: Šlo o formálně kultivované představení, při němž jsme si znovu uvědomili baladickost Erbenova textu. I zde jsou ale problémy. To co má být vábením ve chvílích nepřítomnosti druhá se změnilo v konkrétního člověka, navíc hraného dívkou. Tím začaly nelogičnosti v převyprávění příběhu. Škoda, že se z chóru vymanol skutečný člověk, když by to chór zvládl, je to vlastně dívčina představa. Košile, které mají dívky na sobě, nejsou svatební, ale spíše pánské a každá je jiná – proč? Košile symbolizuje vidinu dalšího života, pracuje se s ní – vždyť se na konci trhají. Převyprávění místy působilo popisně. Přesto ale představuje Erben tak, že si ho vážím. Podle slov vedoucího souboru je hlavním cílem vedoucího nabídnout souboru kultivovaný jazyk a naučit se s ním zacházet – a to nepochybně funguje.

Seminaristé: V baladě přece není žádné vábení, ale skutečný umrlec, který si pro dívku přijde. Dívka zřehší (při modlení se rouhá tím, že řekne: „raději mi život zkrát.“), a proto jsou jí odebírány atributy víry – modlicí knížky, růženc, křížek. Ona si však víru v sobě uchová, a proto není zatracena. Tohle téma předáno nebylo. Na druhou stranu je nyní, po filmu Kytičky, třeba dělat Erben. Tématem je touha dívky po chlapi, proto to asi chce krásného chlapa. Představa dívky je určitě úplně konkrétní. Ani chór jej proto nemůže nahradit.

Přestože tento zápis je poměrně krátký, diskuse opět překročila harmonogramem stanovený čas. Její závěr byl proto rychlý a rozloučení čistě věcné. Takže: těšme se na Dětskou scénu 2004!

Zapsala zehlička Iva

[-NA KLEPADLE-]

Poslední diskuse dětí ze souborů, hrajících ve středu, byla poznamenána nuceným odjezdem holek z Českého Těšína. Dělit se o autobus s jiným souborem, a to rovnou s přítaty ze Střeleck, není vždycky jednoduché...

Svatební košile

Přesto lektoři Miloš s Tomášem stihli ve zkratce a poněkud netradičně probrat s dalšími soubory jejich představení Svatební košile. Na začátku položili dětem otázku, jak rozuměly příběhu. Děti jej znaly, přesto si ho lektoři nechali převyprávět a najednou se odhalily důležité věci: rouhání dívky na začátku bylo vzepřením se bohu. Tématem je odpor proti bohu a nebo nesrovnání se se smrtí milého. Konec byl diváký pochopen jako omluva dívky za rouhání, díky které je zachráněna. Kokrhání kohouta je božským zásahem, přichází pokora.

Líbilo se: práce s rekvizitama – židle, změny prostoru, práce s tělem, udržení prostředí, hudba dokreslovala atmosféru, silný dojem z klavíru, sbor Soubor komentuje: příběh je vlastně snem dívky.

Po zprávách z lektorského sboru se dívky rychle odebraly směr autobus, neboť jinak jim hrozilo, že v Trutnově budou muset zůstat do příštího ročníku.

Z deníku Kate Collemanové

Příběhu diváci porozuměli, ale dohadovali se o tom, jestli Kate na konci do lesa utekla a nebo ji tam odvěkli. Nakonec objevili vodičko v textu deníku, které vysvětluje, že útek byl jejím rozhodnutím. Tématem byla podle diváků šikana. Kate charakterizovali jako dívku nedůvěřující nikomu z okolí, učitelku jako osobu, která nepochopila vážnost situace, když za ní Kate přišla, a která si později uvědomila svou chybu a litovala jí. Spolužáci zřejmě Kate chápali a litovali a možná jí chtěli i pomoci, ale ona o to nestála. Líbila se práce se světlem, které vypichovalo důležité obrazy. Nerozuměli konci, který se jim zdál useknutý, protože štronzo nebylo reakcí na oběžník. Někteří by rádi viděli reakci těch, kteří Kate šikanovali, a nebo taky, jak to dopadlo s Kate. Stejně tak by někteří rádi viděli reakci spolužáků. Možná by se ale měli nad tím zamyslet diváci, a tak otevřený konec nevádí. Dělal jim problémy odlišit, kdy jsou herci spolužáky a kdy vytvářejí pouze stěny. Chyběla jim akce a napětí, protože hlavní události byly pouze řečeny a ne zahráné. Šikana je pro divadlo skvělé téma. Trápení Kate probíhalo nemastně neslaně a trochu jako obrázky v knize. Hudba byla hezká, ale monotónní.

Soubor komentuje: npracovali jsme úplně podle předlohy, ve které všechno vyřeší duch pradědečka, ale sami jsme si vymysleli formu deníku, protože jsme chtěli ukázat šikanu – ne pohádku, ale realitu. Taky jsme se nechťeli opakovat, což by asi u rozehrávání šikany nastalo, protože jsme se snažili, aby divák musel přemýšlet. Celé to byly tetiny představy, vzniklé na základě čtení deníku v její hlavě. Realitu je až příchod učitelky do třídy. Postava učitelky: učitelé jsou často jako hrabba, za kterou nemůžeme proniknout.

Emisar

Diváci nejprve kladli otázku, co znamená slovo emisar. Po vysvětlení emisar = vyslanec, posel, se ptali na: konec představení – co znamená ruka, byla sen nebo skutečnost, co tím soubor myslí,

proč byla maminka taková, vztah mezi holčičkou a slečnou...

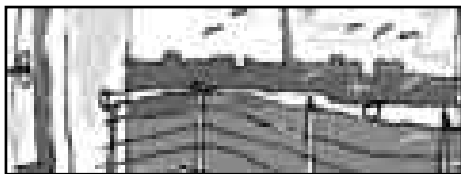
Konec někteří pochopili jako navrácení přátelství, návrat slečny, která v představě Kate „vstala a šla se bavit“, i když byla mrtvá, její oživení, jiní jako možnou smrt holčičky.

Maminka možná neuměla dávat svou lásku k dceři najevo, možná ji mrzelo, že byla nemocná a jiná než ostatní, možná dokonce způsobila nemoc či úraz své dcery a cítila to jako výtítku. Více nám chyběl obyčejný společný život maminky a Marty. Holčička přijala smrt slečny hrozně chladně a klidně – možná nechápala pojem smrt, i když v 10 letech už by mu měla rozumět. Moc se nám líbila hudba, herecký výkon Psa i ostatních, stínohra a světla vůbec.

Soubor: povídku jsme si vybrali loni na táboře z Kaleidoskopu a je to naše první zkušenost. Navíc v ní je hodně popisů, málo dialogů a nejasný konec. Myslíme si, že Martina byla smrtelně nemocná, a proto nesměla chodit ven. Na konci tam vchází asi slečna, ale sami to úplně nevíme. Možná matka lže a slečna vůbec nebourala. Naše hlavní téma je láska Marty a psa a rozíl ve vztahu k matce. A možná, že je Martina mrtvá a přichází si pro ni posel ze světa mrtvých. At si to vytvoří diváci sami.

Zapsala pradelna Petra

[-Z TERASY-]

Temná středa

Dětské divadlo viditelně zvažnělo. Stačí se ohlédnout za uplynulými dny a zjistíme, že téměř polovina z dvaceti inscenací přinesla témata zneklidňující nebo přinejmenším ne zrovna zábavná či úsměvná. Devět inscenací reflektovalo realitu jako bludiště, v němž není snadné se vyznat, a některá dokonce jako past. Závěrečný, středeční blok byl v tomto směru přímo „stylově čistý“.

Dramatizace Bradburhy povídky **Emisar** v podání českobudějovického divadélka Růžek přinesla na dětské jeviště dokonce motiv smrti. Ale díky bradburhyovské poetice a fantasknosti, kterou si dramatizace zčásti podržela, neupadla inscenace do laciné morbidity.

I když je děj povídky dost sporý (je založen na pomalém, neuprosném plynutí času, na jehož konci je smrt), podařilo se dramatizátorce a vedoucí souboru Aleně Vitáckové najít většinou konkrétní situace, v nichž se *v jednání* zobrazoval proměňující se stav hlavní hrdinky a její vnitřní svět.

Zatím neobratné bylo řešení návštěv slečny Haightové. Mechanické příchody a odchody, oddělované tmou, působily poněkud zdoluhavě a nepodporovaly gradaci, kterou příběh nutně potřebuje.

Problémem je pro mne na některých místech hudba. Šťastnější jsou jednoduché zvukové „spojovky“ mezi jednotlivými obrazy, které vcelku dobře navozují plynutí času, ale „veselá“ melodie coby podkres úvodních idylických „rozovorů“ se Psem, působí jako nadbytečný ornament.

Patrně nejčernější inscenací letošní Dětské scény byla adaptace další ze strašidelných povídek současného britského autora Briana Jacquese RSB s ručením omezeným, kterou pod názvem **Z deníku Kate Collemanové** uvedl soubor Křížaly ze ZUŠ Klatovy. Hana Švejdová sáhla po Jacquesově povídce zjevně proto, že přináší téma, které soubor zajímá a pálí, téma šikany. Ve snaze zpracovat ho burčujícím způsobem však bohužel

rezignovala na zajímavý a nosný Jacquesův příběh, v němž je možné nechat téma rozžít. Tak se stalo, že její adaptace se blíží jednobarevnému, černému plakátu. Dramatizace působí ve stávající podobě jako expozice příběhu, který by teprve měl přijít a v němž by se projevilo, jak bude která z postav na nastoletnou situaci reagovat, jak se k ní postaví, jak se „vybarví“, jak jí bude řešit. Jisté zárodky dalšího potenciálního děje tu jsou – především mám na mysli Jonathanovu nabídku pomoci Kate, Geoffreya výhrůžku, že se pomstí, a učitelčinu nevšímavost (zatím nevíme, zda je to nevšímavost záměrná, nebo bezděčná) ke Katině problému. Klatovské děti jsou zaujaté, vědí, proč o tomto tématu chtějí hrát, ale v takto rozehraném tvaru zatím bohužel nemají možnost se naplno projevit.

Inscenaci podle mého zrazuje také rámeček, tedy tetino čtení Katina deníku, protože je od samého počátku nastaven tak, že už dopředu vyzradí, jak černě vše dopadne. (A to nemluví o melodramatické hudbě, která je ze zcela jiné opery.)

Do středečního programového bloku se tematicky svým způsobem dobře hodily i **Svatební košile** souboru z LDO ZUŠ z Českého Těšína. Příběh je to vlastně tak hrůzostrašný, upířský. Jenže – a v tom je podstatná odlišnost od Jacquesových nebo Bradburhy povídek – je zpracovaný do podoby balady. Je škoda, že režisér nevyužil právě toho, co Erbenova balada přirozeně nabízí, totiž epičnosti, tedy i distance od postav, a snažil se tento text rozehrávat málem jako antické drama. J. Bičíš se s těšínským souborem snažil využít každé příležitosti k tomu, aby se děvčata mohla ponořit do postav co nejvíc a vyhrávat (a někdy i přehrávat) i ty nejdrobnější motivické prvky, které jsou v textu obsaženy. S Erbenovým vyprávěním ani trochu nešla dohromady zbytečně přeexponovaná psychologie postav včetně forzirování hlasu a výrazu, čarování se židlemi (např. při dotváření prostředí), a popisné ilustrace (gesta a pohyby těla při Umřicově úvodním vábení, vytí vlků, bušení židlemi zdvojnásobující text...).

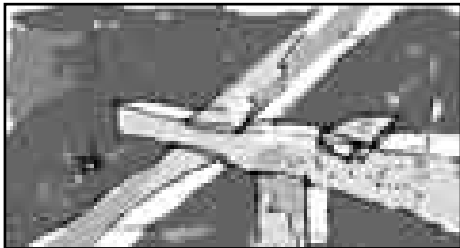
Místo aby se tedy soubor spolehl na sílu básnického slova, snažil se ho dramatizovat, „obkreslovat“ a zdobit.

Pochybnosti mám i o tom, zda je šťastné, že je příběh od počátku do konce podmalován klavírem. Neboť melodram má přeci jen jiné zákonitosti a vyžaduje zcela jiný typ stylizace, než je stylizace recitační, kterou soubor na počátku nastolil.

Je pravda, že těšínské Svatební košile přinesly mnoho problémů. Nicméně to byl upřímný pokus zmocnit se klasického textu a objevit ho dnešním dětem. Nepodstatné není ani to, že se díky tomu soubor kultivoval a získal řadu dovedností. A především dovednost pracovat s veršem.

Jaroslav Provazník

[-NA PŮDĚ ZA TRÁMEM-]**Výtvarné výlety do divadla
- dílna pro děti ze souborů**

V nejvyšším patře ZUŠ se nachází třída výtvarného oboru, a v ní po celou dobu divadelní části přehlídky probíhala dílna pro děti ze souborů. V letošním roce byla jejím vedením pověřena Martina Vandasová, učitelka výtvarného oboru ZUŠ Jilové u Prahy, členka odborné rady IPOS-ARTAMA pro dětské aktivity v tomto oboru.

V poslední den konání dílny se přihlásili jen tři zájemci a ve skutečnosti přišli pouze dva, a tak dílna probíhala v komorním duchu. Oba mladí mužové ve věku asi 17-ti let, byli (podle jejich slov) již unavení několikadenním pobytem v Trutnově, ale dílnu si vybrali zcela záměrně, neboť se velmi rádi pouštějí do výtvarných aktivit i doma.

Během volnějšího dopoledne jsem měl příležitost zeptat se lektorky, jak probíhala dílna i v předchozích dnech a jak bude probíhat tentokrát. Dozvěděl jsem se, že v první den se do dílny přihlásilo asi deset starších dívek, které pracovaly na siluetě vlastního těla, s níž po vystřížení dále pracovaly a snažily se vystihnout soulad své osobnosti s vytvořenou siluetou. Ve druhé fázi práce přetvářely identickou siluetu, a to jak tvarově, tak i barevně. Tato proměna měla vyjádřit jejich představu o tom, jak budou vypadat, nebo jak by chtěly vypadat za deset - patnáct let. Jiné dívky zpracovávaly sebe sama ve svých divadelních rolích. Ve třetí fázi práce se snažily postihnout rozpory, souznění či vztah mezi oběma figurami. Martina Vandasová o dívkách řekla, že pracovaly ve veliké pohodě a že je vidět jejich cílevědomost. Ve své tvorbě šly do hloubky a pracovaly opravdově. Nešlo o povrchní dekorativnost, ale pochopily obsah.

Druhý den dílnu navštívil celý soubor Střelky a práce se lišila především tím, že musela být přizpůsobena mladšímu školnímu věku. V úvodu dílny si děti se svou lektorkou vyprávěly o tom, co je to hnízdo, a to jako symbol domova i jako ptačí konstrukční zázrak. Práce probíhala na velké ploše balícího papíru. V úvodu bylo cílem uvolnit se pro další tvorbu a dlouhými tahy štětcem vytvořit, tedy složit z jednotlivých „vláken“ ptačí hnízdo. Do tohoto hnízda se schovala opět silueta jejich postavy. V závěru práce byl obraz dotvářen barvami, aby byl podpořen vnitřní pocit dětí. Hnízdo symbolizovalo domov a okolní prostor vyjadřoval svět kolem. Děti se zamýšlely nad tím, jakou plochu v jejich životě zabírají jednotlivé oblasti, které prožívají, např. škola, zájmové činnosti, sport. Tato plocha byla opět výtvarně pojmenovávána a zpracovávána.

Ve třetím dni se do dílny přihlásilo opět několik děvčat ve věku 14 až 15 let. Práce probíhala ve dvou skupinách podle zájmu. Jedna skupina se zaměřila na rukodělnou práci a druhá se zamýšlela a nořila do světa lidské duše, a to tak, že si měly vybavit útržek nějakého rozhovoru z jejich divadelní hry a ten výtvarně zpracovat. Nemělo však jít o „pásky vět“, ale o vystižení rozhovoru jako celku, jeho nálady, atmosféry, napětí či vyznění. Tyto motivy byly zpracovávány liniemi, barevnými skvrnami, plastickými materiály, nebo jejich kombinací - vznikly stylizované figury. První skupina se ocitla ve vlásenkářské dílně, dívky dostaly k dispozici bílé papírové proužky a z nich vytvořily stylizovanou

paruku. Pro tuto paruku vybíraly postavu z našich dějin či současnosti a celý obraz dotvářely slovním vyjádřením.

Poslední den byl naplněn tématem inspirovaným prací pohybové dílny a úkol pro oba účastníky byl ztvárnit stopu pohybu v prostoru. V úvodu si vyzkoušeli jednotlivé techniky, práci s papírem, tuží, uhlem apod. Následující část strávili seminaristé se svou lektorkou v pohybové dílně, ve které hledali inspiraci pro svou další práci. Účastníci pohybové dílny nabídli dostatek materiálu a po půl hodině jsme jejich učebnu opustili. Jen velmi obtížně se dá vyjádřit, jak vypadal výsledek dopolední individuální práce, ale vystavené artefakty byly působivé a účastníkům pohybové dílny byly předvedeny v závěru jejich práce.

Byl jsem velmi příjemně překvapen vedením a způsobem práce v této dílně. Osobitost i individuální přístup Martiny Vandasové byly vskutku příkladné a po týdenním náročném programu Dětské scény v Trutnově povzbuzující.

Zapsal kominik Zdeněk

[-V KUCHYNI U DŘEZU-]

Vedoucím souborů, které vystupovaly ve středu 18.6. 2003, jsme položili stejnou otázkou:

Co rozhodlo o výběru tématu a předlohy vašeho představení?

Zde jsou odpovědi:

Alena Vitáčková, vedoucí Divadélka Růžek České Budějovice

Počet lidí, jiné téma než doposud hrané pohádky a fakt, že jsme dívčí soubor. Dramaturgicky musíme hledat hry, kde jsou samé dívky, a nebo hry, kde se kluci dají přepsat na holky (což je tento případ).

Josef Bičíště, vedoucí LDO ZUŠ Český Těšín

musel velice brzy po představení odjet a nepodařilo se nám jej vyzpovídat.

Hana Švejdová, vedoucí souboru Křížaly ze ZUŠ Klatovy

O výběru tématu rozhodla osobní zkušenost dvou dětí. Předlohu jsme znali z představení ostrovskeho souboru Hop-Hop a sáhli jsme po ní, když jsme se s tímto tématem na vlastní kůži setkali.

[-Z PRACOVNY-]**Seminář B
Práce s příběhem v procesu dramatu**

Ve středu za úsvitu vyrazila jsem z Úsvitu směrem luhy, háje, Nivy. Tamo nachází se místnost, v jejímž prostředí probíhají v podvečer intelektuálně hravé debaty dětí ze souborů o jejich představeních. Naší čtenářové již dobře mohli tuto atmosféru poznati prostřednictvím rubriky Na klepadle, proslavené vtipnými bonmóty. Nyní však vše je jinak: 17 židliček, 17 káviček, 17 životů a jejich osudů. Přesně tolik je účastníků dílny, zvané Práce s příběhem v procesu dramatu, jejíž usměvavou vládkyní je irská lektorka Joanna Parkes z Dublinu, spolu s pokrevní dvojnicí Barbarou Uchytlovou, tlumočnicí a studentkou katedry výchovné dramatiky DAMU.

Hned na začátku mi Joanna nadšeně popsala své dojmy z práce s touto skupinou: atmosféra je skvělá, všichni jsou ochotní, milí a tvořiví a ničím se neliší od těch, se kterými je zvyklá pracovat doma. Na velké kreslené mapě, jejíž je autorkou, popsala mi průběh týdne: od ostražitého začátku přes vytváření pocitu bezpečí ve skupině, skrz poznávání a zaznamenávání her k postupnému zabydlování společného světa – kdo jsme, jak vypadáme, žijeme, jak vypadá náš den. Vznikají rodinné chaty se zahrádkami, vytvářejí se skupiny a vztahy k prostoru a sobě navzájem. Postupně je budován příběh, jehož základem jsou zážitky, zkušenosti a příběhy účastníků samých. Do části zabydleného území vtrhne armáda a zabírá je pro sebe. Mění v něm názvy vesnic a měst, zavírá školy, zakazuje nošení zbraní a rodný jazyk. Místní vzdorují, přizpůsobují se nebo odcházejí. Paralely irských a českých osudů občas překvapují...

Postupně se Joanna dostává do etapy dnešní – práce s příběhem z hlediska učitele. Nabízí skupině dvě úkazy své práce – příběh pro přáta od 4 do 6 let o obrovi, který se nastěhoval do vesnice lidí, a námět pro 14-leté a starší o šikaně. Skupina oběma prochází a zkoumá jejich potenciál z hlediska dalšího rozvíjení. Kdo, kde, kdy a co – to jsou hlavní části vytváření rámce příběhu. A zejména Proč? Práce dále pokračuje, rozvíjí se, nabaluje a klade otázky. Např. – na kterém místě vývoje je dnes dramatická výchova u nás a v Irsku? Jsme pořád „zvláště jinak uvažující“ a nebo už nás globální svět semlel do podoby „univerzálních učitelů DV“? Kde jsme a kam směřujeme? A proč?

Zapsala pradelna Petra

BABIČČIN GULÁŠ

Takže jste se nakonec vážně chytili! I když nebýt Křížal, nevím, nevím, jak by to dopadlo. Nejen, že to včera uhádly, dnes to dokonce věděly! Mimochodem, ne že by nás to nenamíchlo. Člověk se snaží vymyslet nakonec něco speciálního, A ONI TO VĚDÍ!!!! Ale ne. Klobouk dolu před vzdělaností Křížal. Třeba je v těch sušených jabkách IQ v prášku. No, nebudem to zdržovat. Takže, co jste si mysleli o motáku?

- člověk, který je nemešlo na jevišti, který se tam neumí pohybovat
- pták
- jméno nějakého nápoje
- následek nezměrného použití alkoholu
- druh provazu
- něco, co motá – třeba větrák, na který se něco namotává

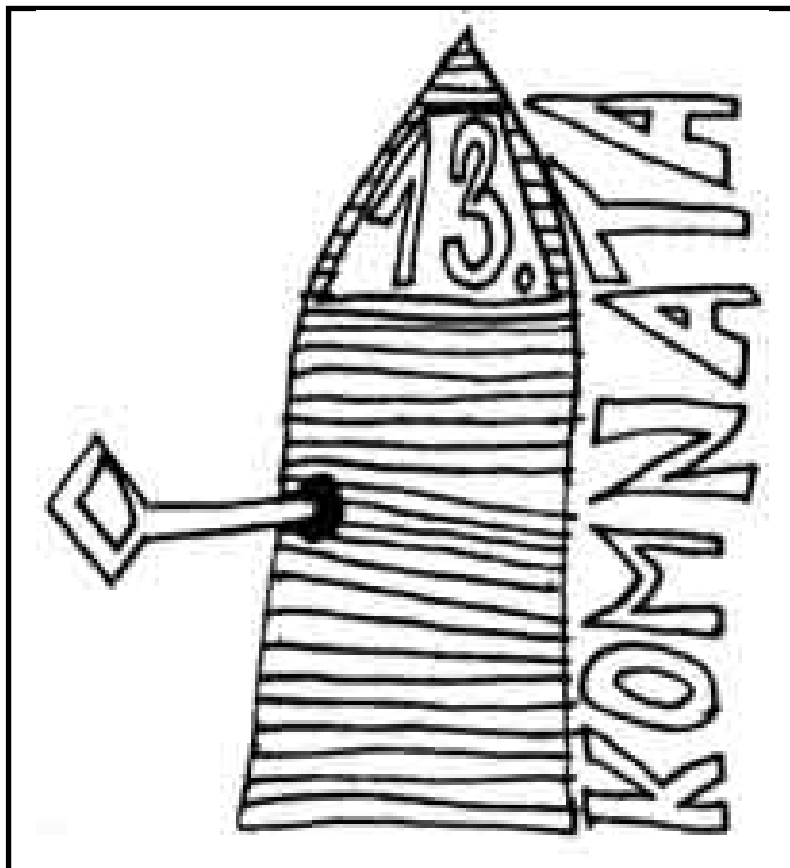
Já vím, moc toho není. To je snad tím, že slovo moták bylo úplně poslední, tak aby toho na nás nebylo moc. A co že to tedy skutečně je? Moták není ani provaz a s alkoholem také nemá mnoho společného. Moták je totiž dopis z vězení, ale samozřejmě ne jen tak ledajaký. Je to dopis tajný a skrývaný, protože kdyby na něj přišla stráž, nedopadlo by to dobře.

Babička se s vámi loučí. Určitě nepřestane vařit svůj oblíbený guláš a třeba až na nějaké to libové slůvko narazíte, vzpomenete si na ni. Takže dobrou chuť a někdy příště.

Z POD STARÉHO OTOMANU

Jednou, po práci, přišla Blažková domů a co nevidí. Její syn sedí na posteli a hraje si s maňásky. „Hernajs, co to děláš?“ ptá se Blažková. Mladý Blažek odpovídá: „Přihlásil jsem se do dramatického kroužku. Za chvíli máme první zkoušku a to právě s maňásky. Tak nacvičuju.“ „To snad nemyslíš vážně! Já se pro tebe dřu, ze svého platu si musím kupovat kuře k obědu, musím ti platit školu a to mám platit ještě za nějaký blbý divadlo. Eště že je teď v té redakci nějaké večírek. Aspoň přidu na jiný myšlenky.“

Otto Mann

ZRCADLO

Dnes je určitě pravý čas na to, abychom hodnotili. Doteď to dělaly různé poroty, různí porotci. Dnes máme poslední příležitost, abychom si taky řekli své. Dnes jste měli možnost odpovědět na dvě otázky. Ta první se týkala představení, které jsme na této přehlídce viděli. Bylo to zajímavé a doufám, že si vaše hodnocení přečtou i porotci, kteří hodnotili před vámi.

ALE TO URČITĚ NENÍ VŠECHNO! VÍTE, KTERÁ PŘEDSTAVENÍ DĚTI JEŠTĚ VELMI ZAUJALA?

Živá voda, Z deníku Kate Collemanové, Svatební košile a Pohádka o rybáři a rybce.

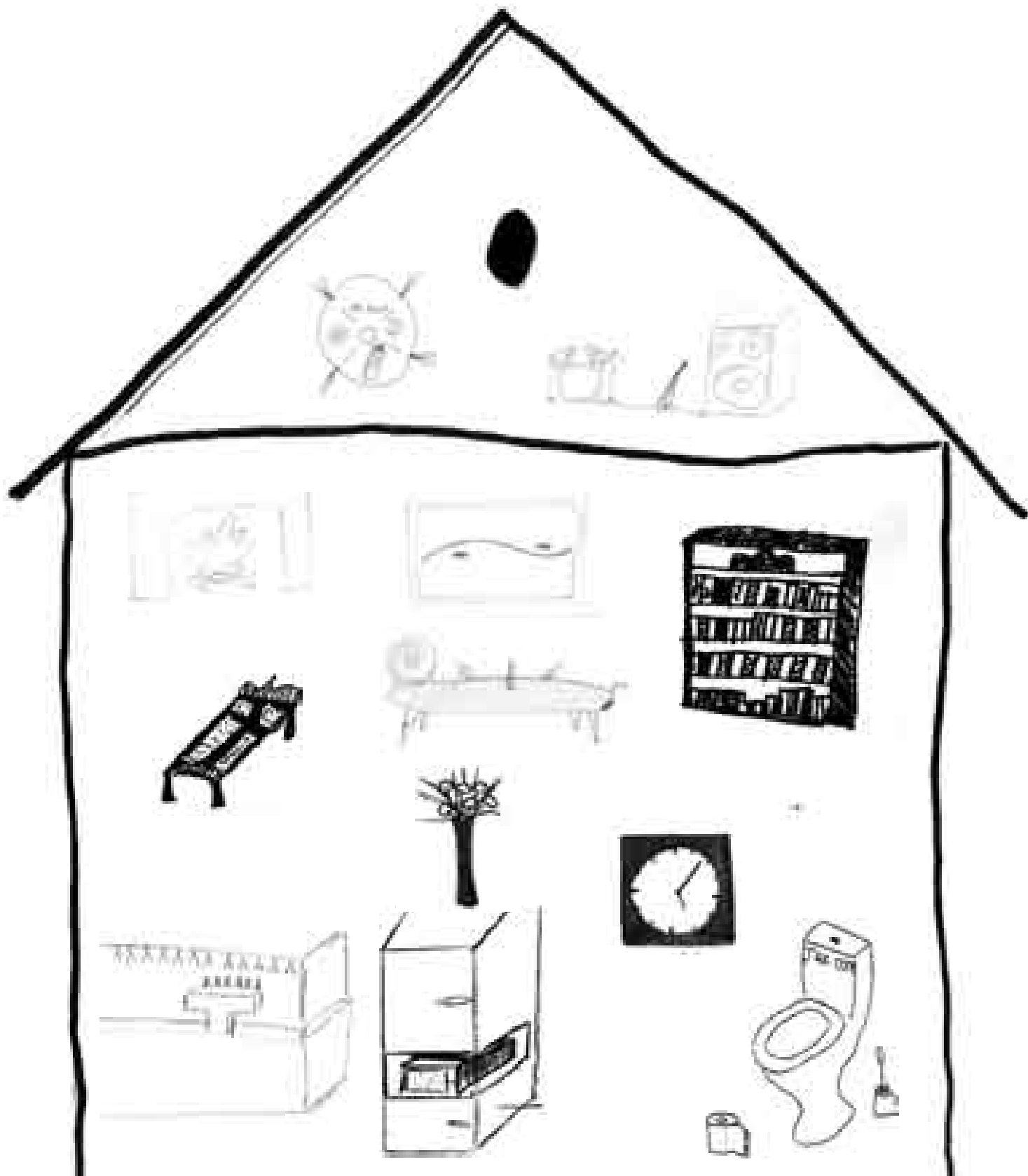
Bulánek

!!!Stavba povolena!!!

Schváleno dne 14.6.2003 v 01:12 v Trutnově

schválil: Otoman a Bulánek

Poznámky: Ano! Čtete dobře, budeme stavět. Rozhodli jsme se, že každý může postavit část našeho domu. Házejte své obrázky do schránek, nebo je dávejte přímo nám- Otomanovi s Bulánkem. Uvidíme, co vznikne, ale byla by škoda této příležitosti nevyužít!!!

VYMALOVÁNO

Jistě víte, jakou barvu má nebe, jakou moře, jakou slunce, jakou les, jakou má třeba dům, ve kterém bydlíte. Víte ale, jakou barvu měla tato přehlídka? Myslíte, že se to nedá takhle vyjádřit? Tak se podívejte.

JAKOU BARVU BYS DAL/A DĚTSKÉ SCÉNĚ 2003? UMIŠ ŘÍCT PROČ?

ŠEDIVOU. *Majda, 9 let.*
 MODROU. *Jakub Hošek, 7 let*
 ČERVENOU. *Eliška, 11 let*
 TAKY ČERVENOU. *Tereška, 9 let*
 RŮŽOVOU. *Lída, 9 let*
 JÁ ASI TAKY RŮŽOVOU. *Mařenka, 8 let*

Barev je tady spousta. Já bych jí nedávala barvu, ale znak DUHY. Duha má spoustu barev a ta přehlídka má taky spoustu barev.
Adélka, 11 let

ŽLUTOU. Bylo to takový sluníčkový, rozjařený, světlý a veselý. Takový milý to bylo. Teplý a veselý, úplně mě to nabilo.
Lucka, 15 let

ZELENOU. Přišlo mi to tady živý a sympatický.
Julie, 15 let

MODROU. Mám ji ráda a tady to mám taky ráda.
Madla, 16 let

ŽLUTOU, protože mi to připadá takový prosluněný.
Iveta, 16 let

ŽLUTOU, protože je veselá.
Radka, 13 let

TMAVĚ ČERVENOU, protože se hodí k divadlu.
Alena, 14 let

DUHOVOU, protože to tu hrálo všema barvama.
Andrea, 13 let

HNĚDOU, protože hnědá jsou prkna, co známenají svět.
Magda, 18 let

ZLATOU, protože všechny představení byly pěkný.
Jana, 12 let

ŽLUTOU. Je to tady pěkný a mám odtud hodně zážitků.
Dominik, 14 let

ORANŽOVOU. Jsou tady všude takový hezký oranžový domina.
Petra, 12 let

ČERVENO-MODRO-ZELENO-ŽLUTOU, protože to bylo různorodý.
Petr, 13 let

ŽLUTOU, protože to bylo krásný.
Markéta, 13 let

MODROU, protože se říká, že modrá je naděje, protože modrá je voda a nebe a mám ráda modrou.
Sandra, 15 let

ČERVENÁ. Je to taková živá barva a tady to bylo taky takový živý.
Lucka, 17 let

Určitě bych tam dala ČERNOU, ale zároveň BÍLOU. Prostě asi VŠECHNY. Něco bylo fakt úžasný, něco se mi fakt nelíbilo a to se jednou

barvou říct nedá.
Maruška, 15 let

Dá, HNĚDOU. Hnědá obsahuje všechny barvy, já bych dala hnědou.
Danka, 15 let

Já bych dala BÍLOU, nebo spíš KRÉMOVOU. Neumím posoudit proč. Prostě by se mi tam hodila.
Kristýna, 16 let

Já bych jí malovala náskou tužkou s červenou špičkou, ale jinak by byla žlutá. Byla by to fixa a měla by zelené víčko.
Mírka, 15 let
(alespoň doufám, protože jsem se jí zapoměla zeptat)

DUHOVOU. Nebo spíš ty barvy, které má Deník dětské scény. Ty se k tomu hodí. Takový barevný. Dokonce jsme se s holkama sázely, jaká barva bude zítra. Na dnešek jsme si tiplý růžovou.
Pavla, 13 let

ŽLUTOU nebo ORANŽOVOU. Je taková zářivá a veselá. A žlutá se mi líbí sama o sobě.
Adam, 15 let.

ADAMOVI JE PRÁVĚ DNESKA 15. JELIKOŽ JSME BYLI DOSTATEČNĚ ZVÍDAVÍ, ABYCHOM TO ZJISTILI, MŮŽEME MU POPRÁT NÁDHERNÉ NAROZENINY.

P. S. Já vím, Adame, že se toho asi moc nezmění, ale přesto by sis to měl užít tak, jak to máš Ty nejradši. Měj krásný den, nejeden, nejeden!!!!!!!!!!!!!!
 Vše nejlepší Ti přeji Bulánek a Otoman.

Bulánek

VĚC: PODĚKOVÁNÍ
 Bulánek a Ootoman vám mnohokrát děkují za vaše příspěvky, rozhovory, odpovědi a lístečky z barevných schráněk. A právě u těchto schráněk se musíme zastavit. Mimo příspěvků písemných jsme našli uvnitř nejmenované schránky také několik korun, za které jsme si koupili nanuky, a proměnili jsme je v úsměv na tváři, který jsme vám doufám potom předali. Takže díky, mějte se krásně a připadejte si důležití, protože bez vás by to nešlo!

Bulánek a Ootoman.

NÁŠ DŮM - NÁŠ HRAD

Vítej! Pojd' za mnou.

Nezaškrťte si krevní oběh.

Á, Lucie má dogu!
 Áňa, Máňa, Táňa...

Samozřejmě, že to není pravda, ale to nevadí!

Já jsem řekla, že jsme sexy!

Chraň mě pámbu před tou spoustou vody.

Dneska je ale vážně den plnej náhod. Umělcům se to stává!

Ahoj atom, jak jsi na tom?

Nejlepší je Blažková!

[ona je Leny, protože je dojč]

TATAR, TATAR, TATAREC!!!

Napište tam, že je to náš soubor!

Mrtvolý neruší!

To máte hlavy jak z třicátých let.

Kolo – jezdí se na něm.

Ta logika může být různá, že se nám to může zdát až surrealistický.

Oživení mrtvolý jsem vůbec nepochopila.

O žádnou nemoc nešlo.

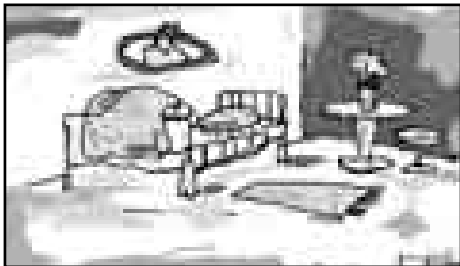
P.S. Pozvi maminku! Konečně budu mít společníci! Máma ale neměla být zlá megera.

Hloupi lidé bývají chytří. (moudro podle Blažkové)

P o m ó c , Zombiiiiiiiiiiiiiiiiii!
 Bulánek kouká jako sůva a Ootoman je počítačový maniak, ale jinak vás oba pozdravují. Pápá Lála!

[- POKOJ PRO HOSTY -]

Rozhovor se Silvou Mackovou, pedagogem ateliéru dramatické výchovy a prodávankou DIFA JAMU

Jak vnímáte vývoj dramatické výchovy, když se ohlédnete zpět?

Když jsem ve svém mládí, počítáme tak rok 1971, jezdila na Kaplici, tak jsem vše vnímala očima mladého člověka, mladého účastníka a nadšence. Proto ten pohled není objektivní a není tomu tak ani dnes. Ve srovnání se toho asi mnoho nezměnilo, protože jde stále především o setkání okruhu lidí, kteří se zabývají dramatickou výchovou, ale zajímají se také výrazně o možnosti divadla hraného dětmi. Možná lidé se změnili, ale mně se to zdá téměř stejně. Jistě, obor se posunul profesně, avšak v zájmu o věci a vzhledem k tomu že se pracuje vždy s novými dětmi, tak se mluví, zdá se mi, o stejných věcech. Týkají se především toho, jak jim umožnit příjemnou, smysluplnou existenci na jevišti.

Vím o Vás, že jste zaangażovaná do přípravy rámčového vzdělávacího programu pro základní školy. Jakým způsobem ovlivní dramatická výchova školní vzdělávání?

V současné době se nám podařilo prosadit dramatickou výchovu do rámčového vzdělávacího programu základních škol jako tzv. neobligatorní předmět, který není pro školy povinný, ale pokud bude mít vedení škol zájem a člověka, který bude dramatickou výchovu schopen učit, může jít i o předmět povinný. V současné době se pracuje také na znění osnov pro gymnázia. Jde o dvouleté obory (výtvarný, hudební a dramatický) a velice lákavé je, že by na ně navazoval společný obor, který by se jmenoval umělecká tvorba a komunikace – ten by měl propojovat jak v teoretické, tak v praktické rovině všechny umělecké obory.

Do jaké míry je návrh předmětu dramatické výchovy v RVP směřován k divadlu?

Velmi silně se tento pohled posílil. Samozřejmě chápou, že mnoho lidí, a právem, vidí v dramatické výchově něco víc než umělecký obor, tedy výraznou příležitost pro to, čemu jsme se naučili říkat osobnostně-sociální rozvoj. V rámčovém vzdělávacím programu jsou předměty rozděleny do několika oblastí, člověk a společnost, člověk a příroda, svět práce, matematika a její aplikace a jazyk a jazyková komunikace. V první verzi návrhu byla výrazně akceptována složka osobnostně-sociální, ale my jsme cítili příslušnost našeho oboru do oblastí, která se jmenuje umění a kultura. To byl důvod, proč jsme ve druhé verzi zdůraznili proces inscenační tvorby, aby se v rámci

tohoto předmětu seznamovali žáci s postupy inscenační tvorby - tzn. jak se vyjádřit divadelními prostředky, jak postavit jevištní situaci, postavu, jednání bez ambicí na to, aby pravidelně veřejně vystupovali – to je nemyslitelné. Ale myslím si, že aspoň jednou za ten konkrétní stupeň školní docházky by měli mít kontakt s divákem, protože divadlo se stává divadlem teprve v okamžiku, kdy nastane komunikace mezi diváky a hrajícími – v okamžiku setkání.

Jak si myslíte, že se podaří zrealizovat myšlenku RVP ve školách?

Bude to strašně obtížné, protože už teď máme signály, že těch 85 pilotních a tzv. podpůrných škol dohromady má velké problémy s tím, že si teď vytvářejí školní vzdělávací programy. Program je skutečně velmi volný. Je nastavený velmi rámcově, a teď už rok ho školy vytvářejí, ale neprověřují vůbec výuku. Celý rok se jenom snaží zpracovat si školní vzdělávací program a soustředují se pouze na nejhlavnější předměty – matematiku, český jazyk a literaturu atd. Největší práce pro nás bude pomoci školám v tomto procesu. Už jsme byli vyzváni, jestli bychom neudělali alespoň nějaké širší zpracování toho programu. Požadavkem je, abychom to neudělali jen jednou, ale několikrát, aby školy pochopily, že je to nastaveno velice volně a s velkým prostorem pro každého učitele. Vyzvala jsem lidi, kteří k nám chodí do kurzu celoživotního vzdělávání, a už se mi dostaly do ruky nějaké pokusy pro 1. stupeň ZŠ.

Myslíte, že RVP opravdu něco změní?

To je velmi těžká věc. Mám dojem, že na jedné straně učitelé volali po větší volnosti, po tom, že nechtěli být svázaní osnovami, které určovaly, kolik minut a prostorou se má nechat konkrétní básni, její četbě, rozboru a tomu, co si má učitel a žák v konečném důsledku o básni myslet. A teď se ukazuje, že si s tou volností neví rady. Je to podobné jako v projektu Obecná a občanská škola, který v podstatě zkrachoval, protože vyžadoval od učitelů strašně moc práce navíc. Ale je to pohyb, který nemůžeme zastavit a je žádoucí.

A na závěr: váš největší zážitek z Dětské scény?

Zase po letech setkání s těmi, se kterými jsme po celou tu dobu byli přátelé, ale dlouho jsem neměla možnost takhle s nimi být pohromadě a obnovit bývalá přátelství.

Rozhovor s Peterem Janků, uměleckým ředitelem divadla Theatrium v Bratislavě, scénografem profesionálních scén (Státní opery v Banské Bystrici, Národního divadla moravsko-slezského, Trnavského divadla aj.)

Ty jsi byl na Dětské scéně i loni. Liší se od sebe nějak ty dva ročníky?

Mám pocit, že loni to bylo klidnější. Teď, když ráno začneme, uvidíme se až večer, abychom zjistili, že jsme skončili. Jako by toho bylo víc. A tím, že tohle je jediná přehlídka, na které jdeme na představení dvakrát, nevidíme jich pět, ale deset. Každému představení se věnuje velká pozornost – dopoledne i odpoledne, v interním i veřejném hodnocení, s celou porotou se vytvářejí podklady k písemnému

hodnocení, takže nezbude čas ani na klidný oběd.

Myslíš si, že by bylo dobré tenhle systém nějak předělat?

Už jsem říkal Jakobovi, že by možná bylo dobré, aby dopolední představení viděla celá porota, zatímco odpolední jen ti porotci, kteří si je vylosují, aby se mohli věnovat konkrétně dvěma ze tří či jen jednomu představení. Ale myslím, že systém dvou představení je dobrý.

Zajímá mě, jestli vnímáš i nějakou změnu v programu či výkonu souborů?

Vždycky přijíždím na českou stranu Česko-Slovenska s radostí a mám pocit, že pozornost, jaká se věnuje dětskému divadlu nebo dramatické výchově v České republice jsou ku prospěchu věci. Co tu vidím, je důkazem, že dramatická výchova má své pevné místo. V mnoha případech už se nemluví o parametrech dramatické výchovy, ale normálního divadelního představení. Někdy bývá problém o těchto věcech mluvit i s profesionály. Proto je dobré, že člověk jako já, který je spíše z divadelní praxe, může v některých případech erudovaně a na určité úrovni mluvit nejen o DV, ale i o divadelních prostředcích. Myslím, že to je důkazem toho, že DV plynule přechází do erudice v divadelním řemesle a letošní přehlídka je toho důkazem.

Překvapilo tě v představeních něco velmi příjemně a nebo naopak jsi měl v něčem smíšené pocity?

To je problém – mám mandát porotce na národní přehlídce a programově se nezabývám otázkou, jestli něco na přehlídce být mělo nebo ne. I když si někdy vnitřně tuto otázku sám pro sebe položím, ať je to představení lepší nebo horší, věnuji mu stejnou pozornost jako představení, které sem právem patří. Ale to je trochu bezprecedentní problém, protože krajská porota má právo delegovat sem kokoliv. Někdy to je v kontextu určitého kraje nevyváženější, a tak se tady vedle sebe ocitnou představení, která pokulhávají, i představení, o kterých jsem mluvil před chvílí. Ale když je to tu, tak se o tom má mluvit, i když si zrovna jako divadelník nezgustnu.

Čemu se v poslední době věnuješ?

Vybudoval jsem a otevřel divadlo v Bratislavě, kde jsem jako scénograf. Jsem i písničkář, takže se ve mně spojuje koncertování, kde jsem trochu narcista a kde si plním svůj podíl egoismu. V současné době připravuji dvě představení – do Prahy a do Banské Bystrice – tam jsme dva roky působil jako umělecký šéf, takže profesionálně se věnuji scénografii, a to teď už i dramaturgicky. Dokončil jsem film a začínám spolupracovat s televizí. Právě proto je velmi příjemné přijít do prostředí, kde na divadlo člověk nemusí nahlížet skrz nějaké institucionální brýle, ale kde vidí lidi, kteří ho berou jako prostředek komunikace se světem, jako uvědomování si lidských zákonitostí. Proto je vztah amatérského a profesionálního divadla pro mě záležitostí, kterou nikdy neopustím a nikdy se neomezím jen na působení v profesionálním prostředí.

Jaká látka v tvých představeních tě zajímá?

Čím dál víc mi je bližší hudebně-dramatický tvar: opera, pohyb – kde člověk musí respektovat určitou proporcii žánrů. V činohře je to někdy na úkor ostatních prostředků. Programově se snažím nacházet v díle výrazovou jednotu, abych jako výtvarník nepřeválcoval herce, jako hudebník mu nevalz plochu, kde může mluvit slovem. Tohle říkám i na workshopch, kde učím o určité pokoře – scénograf je na jedné straně pánem a na druhé sluhou. Takže jde hlavně o hledání míry výtvarného vůči režijnímu, hudebnímu, o komplexní práci.

Díky za rozhovor!

Zapsal kominík Zdeněk

[- POKOJ PRO HOSTY -]

Aneb nejen o zápasech v improvizaci s Janou Machalíkovou a Hankou Šimonovou

V úterý večer byl jako inspirativní představení zařazen zápas v improvizaci mezi dvěma středoškolskými skupinami (STŘE.L.I. a HMIS). Mnozí účastníci Dětské scény se s tímto typem zábavy setkali vůbec poprvé. Proto jsme trenérky obou „mužstev“ požádali o krátký rozhovor. I ten byl improvizovaný, odehrál se částečně v čínské restauraci mezi jídlem (ještě teď mě bolí žaludek, jak jsem kvůli tomu rychle jedla) a částečně v redakci Deníku DS. Nebyl nijak zvlášť připraven, a tak byla redakce DDS v nevýhodě...

Kdy jste se poprvé setkaly s improvizací v této formě?

JM: Před třemi lety, kdy nám v hospodě jedna kamarádka začala vyprávět pravidla a já jsem si myslela, že se zbláznila.

HŠ: Nejdříve jsem viděla zápas. A pak jsem začala chodit na tréninky.

Jak dlouho hrajete samy improvizací zápasy?

Obě shodně odpověděly: Tři roky.

Co vás improvizací liga naučila?

JM: Spolupracovat. Přijímat nápady jiných a rozpracovat je. Už netřím tým, že jsem neprosadila právě svůj zaručeně nejlepší nápad. Myslím, že se mi to hodně promítá do života.

HŠ: Jistotu v komunikaci. Rozvinula se má schopnost rychle a pohotově reagovat.

Jak dlouho pracují vaše středoškolské skupiny?

Obě: Dva roky. Založily jsme záměrně dva týmy, které si spolu mohou zahrát. Často obě skupiny spolupracovaly. Konaly se společné tréninky. Chtěly jsme po nich, aby nesoutěžili. Nakonec spolu někteří začali i chodit.

Jaká úskalí s sebou nese tento způsob

improvizace?

JM: Lacinost. Snahu o efekt.

HŠ: Povrchnost.

JM: Když rozhodčí není důsledný a tvrdý, nenutí hráče nic nevymyšlet laciné vtipy. Atmosféra zápasu (reakce diváků) často může hráče strhnout k jiným reakcím, než jaké bývají na tréninku. U středoškoláků i dospělých bývá problém oceňování jednoho nejlepšího improvizátora a improvizátorky. Vyvolává to napětí v souboru. Někdy se stane, že se hráči specializují na určitý typ improvizace, protože jim tato disciplína jde. Cílem je ale rozvíjet schopnost improvizace ve všech směrech, zvládnout všechny disciplíny. Neukazovat co umím nejlíp, ale přesvědčit, jak umím improvizovat.

HŠ: Není to soutěž. Tváří se to jako zápas, ale jde o spolupráci. Těšíme se, že si brzy vyzkoušíme, jak to funguje, když spolu hrají dva týmy, které se vůbec neznají. Nedávno byly založeny dva nové středoškolské soubory.

Jak probíhají tréninky?

JM: Každý trénink je na něco zaměřen. Hry a cvičení se podle toho vybírají. Budují se konkrétní dovednosti – např. udržet téma a dovést ho k pointě, přijmout nabídku.

HŠ: Záleží na tom, na čem skupina potřebuje pracovat. Výstavba tréninku je podobná hodině dramatické výchovy.

Jaký je rozdíl mezi tréninkem a zápasem?

JM: Rozcvička je rozsáhlejší než přímá práce na kategoriích tak, jak vypadají na zápase.

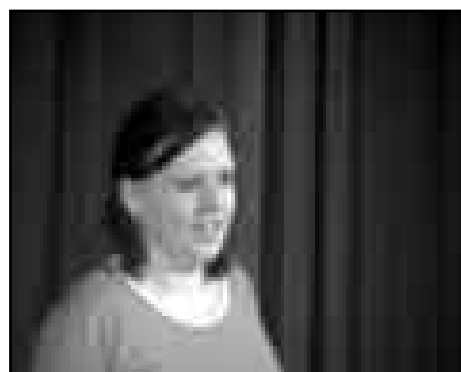
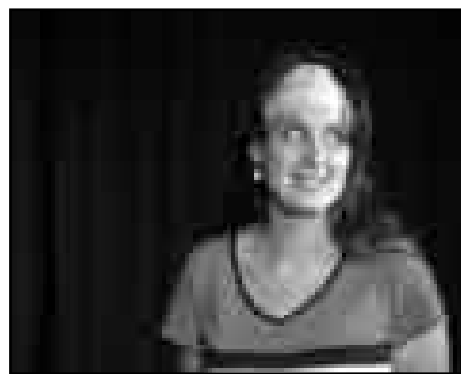
HŠ: Trenér při tréninku může zasahovat do improvizace přímo a po každé improvizaci následuje reflexe. Při zápase jsou hráči sami na pódiu, bez trenéra. Ale také je tam atmosféra, která provokuje k výkonu.

Kde se mohou zájemci o zápasy v improvizaci dozvědět více?

Obě: Na těchto internetových stránkách: www.praliny.cz, a www.improliga.cz.

Bylo to zajímavé povídání. Myslím si, že tréninky v improvizacích aktivitách mohou napomoci osobnostnímu rozvoji nejen středoškoláků. Na druhé straně jsem v několika zápasech viděla, že někdy časté improvizování vede k častému používání klišé a křečovitých výrazů. To ale záleží na dovednostech a schopnostech každého aktéra. Systém sám u nás asi ještě není natolik zmapován, aby byly popsány všechny klady a zápory. Jsme v čase improvizacího experimentu. Užijme si to!

Záznam sepsala z posledních sil žehlička Iva

[- DVORANA NA DVORKU -]

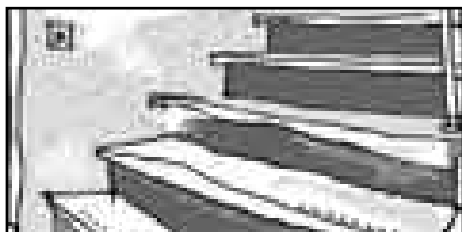
Ptali jsme se zbytku dětí:

Co vám scházelo na letošní Dětské scéně?

- víc dělen a aby si člověk mohl vyzkoušet všechny.
- bylo to hektický.
- lepší pití
- chtělo by to tak den volna na poznávání krajiny.
- čas - chtělo by to tak čtrnáct dní nebo měsíc.
- větší část věnovaná volnému času - člověk je ze shonu po týdnu strašně unavený a nemůže se dost soustředit, což je zrovna tady velká škoda.
- (poznámka Otomana: A co máme říkat my-redakce)
- toaleták
- pořádné osvětlovač

Hop-Hop z Ostrova

[- ZASTAVILI JSME NA SCHODECH -]

Tato rubrika nabízí čtenářům minirozhovory se zajímavými lidmi. Všem dotazovaným pokládáme tři stejné otázky:

1. Hráli jste jako děti divadlo?
2. Proč?
3. Kdybyste byli dům, jaký dům byste byli?

Barboru Uchytlovou, tlumočnici semináře C

1. Jako dítě ne, až jako pubertáčka.
2. Protože jsem se ocitla mezi lidmi, se kterými mě to bavilo.
3. Zahradní domeček se psem a kytkami.

+ otázky navíc:

4. Jak se ti spolupracuje s Joannou? Skvěle. Ukázalo se, že jsme naladěné na stejné vlně, a tak si rozumíme i v drobnostech. Navíc spolu denně připravujeme program na další den, a tak můžu nejen překládat, ale i vysvětlovat.

5. A jak probíhá vaše dílna? Začátek byl perfektní – první dva dny se moc povedly a vytvořila se výborná atmosféra. Pak ale přišli noví lidé, vzrostla únava a trochu chaos. Ale dneska už je to zase dobrý.

Martina Vandasová, učitelka výtvarného oboru ZUŠ Jilové u Prahy, členka odborné rady IPOS-ARTAMA pro dětské výtvarné aktivity

1. Jako malá jsem hrála divadlo loutkové, maňáskové.
2. Protože do toho lidského mě nikdo nepostrčil, a to jsem tehdy potřebovala. Dneska toho lituji.
3. Já bych asi byla funkcionalistická vila, (Hle, verše – pozn. redakce) která se hned tak každému nelíbí a připadá strohá, chladná, ale když se pochopí její přednosti, tak je přijata.

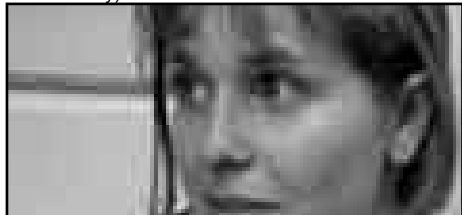

[-POD SCHODY-]

Víte, kdo jsou dračice? Že ne? Tak čtěte! Dračice jsou vlastně hostesky jednotlivých souborů, které přijely na Dětskou scénu sem do Trutnova. Všechny jsou studentky místního gymnázia a celý týden nechodily do školy, protože se staraly o své svěřence. Některá měla na starosti jeden soubor, jiná dva, další tři. Jak která chtěla. Práce to byla mnohdy náročná. Rádi bychom jim na tomto místě poděkovali. Abyste je trochu poznali i vy, položili jsme jim dvě otázky:

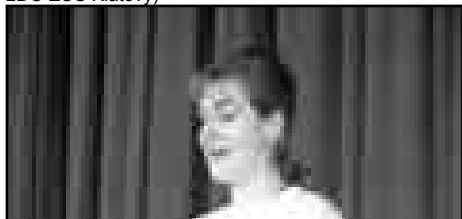
1. Kdybys byla dům, jaký dům bys byla?
2. Zkusila bys popsat svůj soubor/ své soubory jednou větou?

Dračice Kamila (pečovala o LDO ZUŠ Most a Koukej! ZUŠ Klecany)

1. Nějak velkej, pěkněj a hlavně dřevěnej. S muškátama na balkóně.
2. Já mám dva soubory, soubor LDO ze ZUŠ Most a soubor Koukej! Ze ZUŠ Klecany. Most: Je to parta skvělejších lidí, kteří se strašně lehce zaryjou člověku do srdce. Klecany jsou roztomilý, strašně správný holky.

Dračice Eliška (Hrozinky ZŠ Hroznová Brno, Křídaly LDO ZUŠ Klatovy)

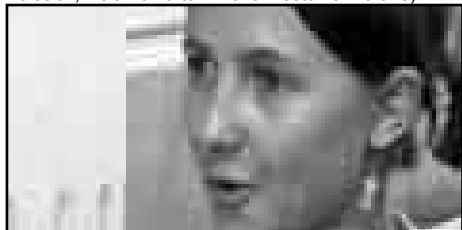
1. Nějaký krásný dřevěný srub u lesa s krásným rybníkem a zpívali by tam ptáčky.
2. Hrozinky z Brna jsou takoví moji miláčci. Křídaly jsem nestihla moc poznat, ale je to parta milejších lidí.

Dračice Markéta (LDO ZUŠ Český Těšín)

1. Já nevím. Teďka bych chtěla bajt nějaká horská chata v Krkonoších.
2. Jsou to obyčejný, normální, milý holky z Těšína, kterým občas nerozumím, když mluví tím nářečím. Těším se, až je uvidím hrát.

Dračice Barča (Kvinteto ZUŠ Mladá Boleslav, Děláme na tom Nové Město na Moravě)

1. Byla bych starej dům na nábřeží, s drobnýma kudrlinkama a hrozně oprejskanej. A vevnitř by byly bytečky a v nich by bydleli různý, zajímavý lidičky. A venku by musela být malá zahrádka, protože bych tam měla pejska.
2. Já jsem měla Kvinteto z Mladé Boleslavi.

Jsou to takový šikovný, nadšený a hravý usměvavý holky. Plus mají eště dva úplně stejný usměvavý kluky.

Soubor Děláme na tom z Nového Města na Moravě jsem nestihla moc poznat. Ale byli dost soběstačný a moc mě nepotřebovali.

Dračice Lenka (Dohráli jsme ZUŠ Uherské Hradiště, Žeženy Gymnázium AŠ)

1. Byla bych nějak mrakodrap v nějakým hodně velkým městě, kde se pořád něco děje.
2. Ty první (Uherské Hradiště), to byli takoví správný lidičky, na kterých bylo vidět, že je to strašně baví.

Holky z Aše měly hodně zajímavý představení a asi měly hodně velkou fantazii, protože si to vymyslely celý samy.

Dračice Kát'a (Přemýšlata Praha 8, DdDd ZUŠ Děčín)

1. Dům plnej radosti a plnej dětí a lidí, který se pořád smějou. Bude tam hodně veselo.
2. Měla jsem Přemýšlata, to byly takoví správný, nadaný děti. Můj druhý soubor, DdDd Děčín, to byly takoví děti plný energie. Vůbec se nebály se na tom pódiu třeba i ztrapnit, a to se mi líbilo. Byly plný energie.

Dračice Bára (RS Gymnázia Kroměříž, Divadélko Růžek České Budějovice, Hrozinky Brno)

1. Taková ta mateřská školka, co je v Mladých Bukách – taková stará, krásná mateřská školka. Ale byla bych červená. Musela by tam být skluzavka a tajná chodba.
2. Měla jsem chvíličku Hrozinky, ale úplně chvíli, takže o nich nic nevím.

Pak jsem chvíli měla Divadélko Růžek z Českých Budějovic a přišli mi správný. Včera mi odjel soubor z Gymnázia Kroměříž, takže smutním. Byli hrozně hodný, ochotný, milý, povídavý, šilené aktivní, ale to nevadí. Bude se mi stejskat. Moc.

Dračice Miša (Děti ze ZŠ Třebotov, Divadlo Jesličky Hradec Králové)

1. Obrovský, starý zámek, plný vřeštících dětí

z Třebotova.

2. Jsou to roztomilý, zlobivý kuřátka, myslím Třebotov.

Ještě jsem měla Jesličky, ale ty jsem jenom uvedla, tak se s nimi moc neznám.

Dračice Petra (Tak co? a Čtyřlístek Chlumec nad Cidlinou, Dram. Soubor ZŠ Bechyně)

1. Něká vila se zahradou a s bazénem.
2. Měla jsem oba soubory z Chlumce nad Cidlinou a soubor z Bechyně. Byly jedinečný a super. Hodně jsem si rozuměla s těma staršíma z Chlumce a i ty z Bechyně byli skvělí. Oba soubory, vlastně všechny tři, měly výborné vedoucí.

Dračice Maruška (Střelky, Český Těšín)

1. Já bych byla nějaký indiánský týpí, nejspíš někde na přerii. Nebo bych byla nějaká ptačí budka.
2. Jsou to holčičky andílci a kluci dáblíci a jsou strašně živý.

[-PROTEKLO STŘECHOU-]

A co Jakub?

Pátek 13.6.2003

V kolik hodin Jakub Hulák volal domů do Prahy J. Provazníkovi?

- a) - nevolal
- b) - volal již ve 2.30 hod. a Jarďa byl ještě vzhůru
- c) - volal kolem 6-té hodiny, ale Jarďa nebyl doma

Sobota 14.6.2003

Proč Jakub Hulák neuměl text svého soutěžního textu z paměti (viz. fotografie)?

- a) - na poslední chvíli zjistil, že není schopen dobře sdělit podtext obsažený v básni O hrochovi
- b) - má krátkou paměť
- c) - nešlo o soutěžní text

Neděle 15.6.2003

Kdo je partnerkou Jakuba Huláka?

- a) - paní Blažková
- b) - zajíc Zajďa
- c) - Dětská Scéna

Pondělí 16.6.2003

Proč se nevešlo více monitorů do redakčního auta?

- a) - protože Jakub Hulák vezl s sebou brusle
- b) - protože s sebou vezl kolo
- c) - protože vezl šatník pro paní Blažkovou

Úterý 17.6.2003

Co si dal Jakub Hulák k večeři na večírku V.I.P.?

- a) - zajíce Zajďu
- b) - Šípašské smažáky
- c) - místo večere pomáhal paní Blažkové umýt schody

Středa 18.6.2003

Kam nás Jakub Hulák poslal pro svatební košili?

- a) - do kina, ačkoliv se hrálo v Národním domě
- b) - do prádelny za žehličkou Ivou
- c) - do ...

Čtvrtek 19.6.2003

Kam se ztratil Jakub Hulák?

- a) -
- b) -
- c) -

Kdo najde Jakuba, vyhrál!

S láskou k Jakubovi Vaše redakce.

[-VYLETĚLO KOMÍNEM-]

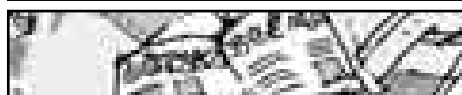
Velice převelice mě to mrzí, ale v čísle 5 jsem na titulní stránce v rubrice Dvorana zapsala špatně anketní otázku. Správně tam mělo být: Jak si vybíráš, na které dílně strávíš dopoledne?

Vzdávám se proto titulu žehlička a uznávám, že jsem degradována na mandlovnici - Iva

[-VE VÝTAHU-]

[-PAVLAČ-]

Deník Dětské scény - Trutnov 2003. Číslo 6.

Redakce: Iva Dvořáková, Zdeněk Dlabola, Petra Rychecová, Martina Tothová, Pavel Kocych. Foto: Zdeněk Fibír. Tisk: Ofset Úpice. Redakce sídlí v Národním domě. Uzávěrka - 19.6.2003 v 4:54. Vychází - 19.6.2003 ve 10.15. Náklad - 270 ks.